

PRO Actiunea Catolica Romana

Roma - Anul XI

Tribuna libera pentru unirea Bisericilor fundata in 1955 de
CONSTANTIN DRAGAN

Novembrie 1966 - N. 123

Al X Congres al Societatii Academice Române la Salamanca

ROMANITATE, HISPANITATE, ROMÂNITATE

Intre 1 și 7 Octombrie 1966 s'a ținut, la Salamanca, în Spania, Congresul anual al Societății Academice Române, presădat de Mgr. Octavian Bârlea, Președintele Societății. Tema Congresului — al X-lea de la întemeierea acestei Institutii create de un grup de scriitori și de oameni de carte ai exilului pentru păstrarea și afirmarea valorilor culturii românești — « Romanitate, hispanitate, Românită », — a fost primită cu viu interes atât de membrii români ai Societății Academice Române cât și de cei străini, prieteni ai României.

Inaugurarea solemnă a Congresului a avut loc în aula Magna a Universității din Salamanca, cea mai veche instituție academică din Spania și chiar din Europa, întemeiată în 1218 de regele Alfonso X de Leon.

După salutul adresat congresiștilor de rectorul Universității, Prof. Alfonso Bacells Gorina, și după cuvântările doctorului Alberto Navarro Gonzalez, primarul orașului, și a episcopului de Salamanca, Mons. Mauro Rubio Repulles, cari au ținut să sublinieze aportul cultural și științific dat de prof. Aurel Răuță și George Uscătescu la o mai bună cunoaștere a

valorilor românești în Spania, Președintele Societății Academice Române a răspuns celor trei oratori, mulțumind pentru ospitalitatea și sprijinul dat de Universitatea și de autoritățile din Salamanca acestui al X-lea Congres de studii, unul din cele mai constructive din câte a organizat până acum Societatea, deoarece, centrat pe o temă care relevă importanța contribuției celor două țări surori de la hotarele Europei la afirmarea și consolidarea, pe plan cultural și politic, a romanității, da un impuls și o semnificație nouă efortului comun de restaurare a unității, care a fost marele resort al puterii și al expansiunii romane.

Conferința de inaugurare a fost pronunțată de Prof. Francisco Elias de Tejada de la Universitatea din Sevilla.

La încheierea desbaterilor Dl. Constantin Drăgan, fundator încă din 1950 al revistei europiste « Bulletin Européen » și al periodicului cu obiective ecumenice « Pro Acțiunea Catolică Română », a prezentat o comunicare — « Europa, Romanidad, Hispanidad y Rumanidad » — subliniind scopurile culturale și politice ale Congresului. O reproducem în întregime mai jos.

Comunicarea dlui Constantin Drăgan:

Exelențe, Domnilor și Doamnelor! Astăzi Europa e fără îndoială un subiect de cea mai mare actualitate și sunt fericit că acest Congres ne dă posibilitatea de a examina contribuția latină la această temă, într-o amplă viziune istorică.

Deși se vorbește mult despre Europa, frontierele sale, pământeste și spirituale, nu sunt bine localizate, așa cum nici conștiința europenilor nu e bine dezvoltată. Tema Congresului ne dă acum prilejul de a vorbi despre aceste probleme.

Frontierele Europei: de la Atlantic la Nistru

Ce este Europa și până unde ajung frontierele ei?

Din punct de vedere geografic Europa e o parte din Eurasia, sau mai bine zis este începutul ei, cuprinzând un vast teritoriu care merge de la Atlantic până la stepele ucrainiene rusești, adică până la acea linie ideală care este cu aproximație al 30-lea meridian Est, din Finlanda la Marea Neagră și până la Constantinopol, sau, cu o expresie mai europeană, de la Brest la București. Din voința oamenilor și datorită realităților politice, Uralsii nu sunt munții care despart Europa de Asia, ci aceia care unesc Rusia cu Asia într'un stat continental de 200.000.000 de locuitori; rușii, deci, sunt vecini și nu parte din Europa noastră, leagăn de civilizație și de cultură fundamental latină, cu influențe germanice și în parte slave. Scriitorul contemporan american James Burnham explică foarte bine această ne-apartență a rușilor la Europa, așa cum acum o sută de ani unii străluciți scriitori ruși au susținut aceiași idee.

Europa politica și economica

Subt aspect politic-juridic-economic, Europa e un conglomerat de 26 State naționale, unele (ca țările Baltice) deja absorbite de ruși, altele vândute din alte interese de Churchill și Roosevelt ultimului dintre invazori, lui Stalin, după cum povestește Stettinius în cartea sa « Jalta », publicată în 1947, și după cum mărturisește însuși Churchill în memoriile sale.

Toate aceste State naționale, mijlocii și mici, sunt lipsite de o forță politică, economică și militară potrivită progresului tehnic al zilelor noastre, care impune noi frontiere continentale.

Nu mai o economie de nivel european, integrată, va putea fi mai productivă și mai bogată, și aceasta datorită muncii organizate a 400.000.000 locuitori, muncă ce poate fi considerată adevăratul « étalon » aur.

Europa militara

Subt aspect militar, Europa e un accesoriu al apărării occidentale, susținută de americanii din Statele Unite, astăzi oarecum îndepărtați de Europa din cauza angajamentelor lor în Orient, cu consecința unei alianțe a lor cu rușii — astăzi, poate, efectivă — împotriva crescândeii presiuni chineze. Pentru Europa, însă, adevărații dușmani nu sunt chinezii, ci rușii, care de la 1940 au început să invadeze frontiera orientală, conform dorinței manifestate de Stalin englezilor și americanilor, care, în contradicție cu motivele ce i-au determinat să înceapă războiul, au lăsat astfel comunismului sclavizant 125.000.000 de europeni.

Datorită acestor considerente trecute și prezente, Europa are nevoie de o apărare proprie, organizată cu efortul comun a 400.000.000 de europeni, natural aliați cu americanii, dar nu sub americani.

Europa spirituala

Din punct de vedere spiritual, Europa e un amestec de civilizație latină cu elemente germano-nordice și cu elemente (în realitate puține) slave europizate. Elementele reprezentate de cele 100 orașe-State grecești, incapabile să se unească într'un singur mare Stat (Grecia e o invenție modernă europeană de acum 140 ani) au fost raționalizate — începând de la alfabet — și impuse cu forța de legea romană în toată Europa romană de atunci, organizată în jurul Mediteranei. Această fuzionare de elemente diferite a format spiritul european, Occidental, bine deosebit de Orientul asiatic, e civilizația noastră, care s'a extins, datorită operei romanilor, a ibericilor (spaniolii și portughezii), a francezilor, a britanicilor și astăzi a americanilor, la întreaga suprafață a globului.

De aceea, cronologia civilizației noastre ar trebui să fie măsurată de la întemeierea Romei acum 2719 ani.

Europa și civilizația ei nemuritoare

Spre deosebire de alte civilizații ale trecutului, care au luat naștere, s'au dezvoltat și au murit de oarece erau fenomene regionale izolate, ci-

vilizația noastră nu va dispărea, tocmai datorită acestei mari extinderi a sa — nici un cataclism, nici chiar bomba atomică, nu va putea distruge Pământul — și, continuând să se desvolte, va putea ajunge la realizări de neînchipuit, chiar la stabilirea unei legături între alte civilizații spațiale, în celelalte o sută de milioane de planete, care se găsesc în aceleași condiții cu planeta noastră în Univers.

Făuritorii civilizației noastre așa cum se prezintă azi suntem noi, europenii. Dar noi n'avem încă conștiința necesară a acestei realități, așa cum n'avem suficientă încredere în ideea unei Europe unite, nici voința necesară pentru a o realiza; suntem lipsiți de solidaritate și manifestăm un complex de inferioritate — *Minderwertigkeitsgefühl* — complex inexplicabil și de neerezut, abia depășit de atitudinea franceză.

Întimpul trece în grabă. Neverosimila creștere a populației mondiale de la 500 milioane în 1650, la un miliard în 1825, la două miliarde în 1930, la trei miliarde în 1960, la șase miliarde și 600 milioane în 2000, la nouă miliarde 500 milioane în 2050, va atinge în cifră rotundă zece miliarde peste o sută de ani, adică în 2066; creșterea producției de energie și de oșel care va constitui puterea națiunilor continentale; toate acestea ce surprize vor rezerva oare Europei, dacă nu se va grăbi să se unească, dacă va continua să rămână împărțită în fragmente fără importanță ale acestei umanități? Cele 75 miliarde de oameni care au trăit până acum pe pământ în două milioane de ani, dintre care 53 miliarde în cei opt mii de ani de istorie — au dat relativ puțin față de ceea ce vor da, în secolul viitor, zece miliarde de oameni. De aceea, nu trebuie să pierdem vremea în simple teorii literare, ci trebuie să dăm un sens culturii veacului nostru; trebuie să creiem și să întărim conștiința europeană, dacă nu vrem să dispărem în bilanțul mondial. Europa unită, ca al treilea, sau mai bine zis ca al patrulea Stat continental, e un imperativ categoric.

Trebuie creata o noua constiinta europeana

Tema pe care ne-o oferă acest Congres tratează viziunea istorică a Europei într-o perioadă de timp de 2719 ani și este foarte utilă pentru formarea unei conștiințe europene, deoarece tratează formarea Europei.

Romanitatea, Romanitatea Romei a creat Europa, care s'a născut în ziua în care câțiva tineri curajoși din Alba Longa s'au stabilit pe cele șapte coline în jurul Tiburului, au numit această localitate Roma, și au fixat data întemeierii sale: 21 Aprilie al anului întâi U.C.

Timp de 243 ani orașul acesta s'a transformat, sub cei șapte regi ai săi, într'un Stat italic, cu cucerirea și asimilarea populațiilor latine și etrusce, dându-și în același timp o primă structură politică, juridică și religioasă. În timpul celor 456 ani de Republică s'a transformat într'un Stat Mediteranean. Virtutele sale primordiale au fost dragostea de patrie, credința în divinitate, curajul în război, lealitatea în timp de pace, dreptul; prin Consulii săi s'au manifestat bazele acestei Europe romane, viguroasă și sănătoasă. Cel care avea să închidă seria acestor Consuli a fost cel mai mare dintre toți și ca el n'avea să se mai nască un altul — Caius Iulius Cesar, Dictator, Împărat și Pontif Suprem.

Europa și lumea păstrează de la el calendarul iulian — în sfârșit un pic de ordine în cronologie! — pe care încă îl folosim, natural cu îndreptările necesare făcute de Papa Grigore cel Mare. Europa romană continuă să crească sub o nouă formă juridică, Imperul, care prin cei o sută de împărați ai săi și sub cel mai bun dintre ei, Traian, ajunge la expansiunea maximă, cuprinzând în-

(urmeaza in pag. 2)

Biserica unita româna are un nou preot

În cursul unei Liturghii solemne celebrată la biserica română din Roma, Înalt Prea Sfințitul Vasile Cristea a hirotonit preot al Bisericii catolice române de rit oriental de dincolo de hotarele Tării își duce mai departe misiunea întreruptă în Patrie de arbitrară și anti-constituțională decizie din Noembrie 1948, pe tânărul teolog româno-american William George Popp.

Emoționantul rit al acestei consacrări sacerdotale a întrunit la acelaș altar un sobor de preoți reprezentând toate centrele de irradiație ale apostolatului greco-catolic românesc. Împreună cu Episcopul lor și cu arhimandritul P. Lane, rector al colegiului Sf. Atanasie din Roma, au slujit Sfânta Liturghie Mgr. Vasile Marchiș, parohul Bisericii române de rit oriental din Aurora (Illinois) primul maestru de catehism și de viață creștină al lui William George Popp, Mgr. Gheorghe Cosma, parohul bisericii catolice române de rit oriental de la Paris, și Mgr. Carol Capros, arhivar al Sacrei Congregației Orientale. Diaconi au fost preoții Vasile Mărgineanu și Ion Tăutu.

Au completat frumusețea solemnă și sărbătorească a ritului divin imnurile religioase și răspunsurile date de corul de voci bărbătești al bisericii române din Roma, dirijată de Mgr. Aloisie Tăutu.

Deosebit de emoționant și de sugestiv a fost momentul investirii cu simbolurile harului preoției a noului chemat să păstorească turma azi pribeagă a Bisericii care în viața nemulii românească a fost far de lumină spirituală și făuritoare a unei culturi ce avea să trezească în sufletul romanilor conștiința latinității lor. Imediat după « îmbrăcarea » noului preot, la comuniune, toți credincioșii prezenți la rit au vrut să-și desăvârșească participarea spirituală la « nunta » lui William George Popp cu Biserica, cuminicându-se. Timp de aproape o jumătate de oră s'a des-

fășurat lungă teorie a celor care, uniți în spirit și în rugăciune cu noul chemat pe calea astăzi atât de spinosă și de grea a preoției, se apropiau de altar pentru a-l primi pe Christos din mâna însuși Episcopului lor.

Au participat la Liturghia pentru hirotonirea lui William George Popp mai toți românii rezidenți în Capitala Italiei și în împrejurimile ei, cum și o numeroasă reprezentanță a Colegiului american și a Colegiului Sf. Atanasie din Roma, al cărui oaspete tânărul româno-american a fost timp de patru ani, în perioada studiilor sale teologice și filosofice, făcute la Universitatea Gregoriană.

Primele bănci erau ocupate de părinții, frații, rudele și prietenii hirotonitului — în total 15 persoane — veniți anume din Statele Unite pentru nunta cu Biserica a fiului și fratelui lor.

După Liturghie, părintele Popp a împărțit tuturor celor prezenți o imagine a Maicii Domnului cu Pruncul Isus, reproducere a unei vechi icoane bizantine.

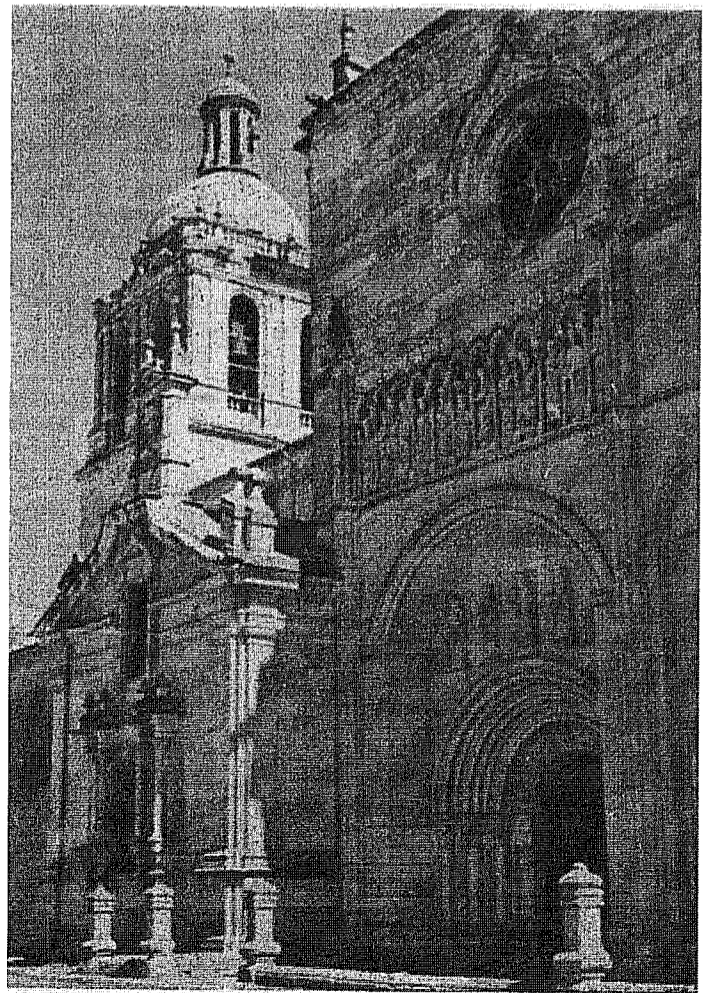
William George Popp s'a născut la Aurora (Illinois) în Statele Unite, unde părinții săi emigraseră în preajma primului război mondial.

Si-a făcut studiile întâi în orașul natal, apoi la Roma, unde după frecventarea cursurilor Universității Gregoriene s'a laureat în filosofie și teologie.

Cu hirotonirea acestui nou preot și apostol al său Biserica catolică română de rit oriental și-a afirmat încă odată vitalitatea și prezența activă, continuitatea efectivă în timp și în conștiințe.

În curând ea va avea un al doilea Episcop, căruia îi va fi încredințată păstoria celor 20 parohii ale sale din Statele Unite, din America latină și din Canada.

Peste nesăbuirea oamenilor, Dumnezeu continuă să-și zidească templul « în tăcere ».

Salamanca: Universitatea

Comunicarea dlui Constantin Dragan

(Urmeaza din pag. 1)

treaga lume civilizată din spațiul mediteranean.

Din păcate, Constantin din Naisus, la actul bun al edictului pentru proclamarea libertății religioase din 313 a.D. a adăugat unul rău: transferarea capitalei la Constantinopol în 330 d. Cr., ceea ce a însemnat sfârșitul Imperiului.

Imperul împărțit în două a redus dimensiunile Europei de atunci, iar lipsa unei puteri politice efective, în Occident, presiunea nouilor idei religioase și a năvălirilor barbare au creat noi realități în ambianța că-

roră Pontiful Suprem de la Roma, acum creștin, a creat, în 1000 de ani de «gol» politic, un Stat religios, care s'a transformat astăzi într-o entitate internațională de mare prestigiu spiritual.

Aceasta a fost perioada în care s'au produs amestecurile de sânge și de spirit, creștinarea năvălitorilor, crearea Statelor naționale și formarea lor, fuzionarea celor trei grupuri: latin, germanic, slav.

Tema Congresului limitează analiza noastră la contribuțiile date în grupul latin de Hispanitate și de Românități.

Traian din Sevilla, «optimus princeps»

Hispanitatea. Să examinăm pe scurt Hispanitatea, pe care o considerăm spaniolă-portugheză, a întregii peninsule Iberice. Populațiile locale — hispanice, celtice, cartagineze — erau romanizate în așa măsură încât în veacul II d. Cr. au ajuns să dea un mare împărat Imperiului, adică Europei, pe Traian din Sevilla, viteaz în război, care a dat frontierelor europene cea mai mare extindere, până la Nistru, în Basarabia, unde a ridicat Valul ce-i poartă numele — adevărată linie Maginot a epocii —; bun și drept în timp de pace, Traian a primit titlul de «optimus princeps» și ca triumfător i s'a înălțat cea mai frumoasă coloană din Roma. Excelent administrator al mării Europe a fost deasemeni un alt hispanic, văr și succesor al lui Traian, Impăratul Adrian.

În literatură, provincia romană, Hispania, s'a distins prin scriitorii săi: Seneca, Lucan, Martial, Quintilian și alții.

Din nefericire năvălirile barbare ale Goților, Visigoților, Normanzilor și aceea, mai lungă, a Arabilor, n'au cruțat nici această parte a Europei Romane. Au trecut veacuri și veacuri până când hispanitatea a reușit să elibereze Europa de calamitatea arabă, atribuind astfel Hispaniei în Occident o funcție de apărare și de eliberare de năvălitori; în același fel românii li se atribuia funcția de apărare în Răsăritul european. Organizația de care s'a dovedit succesiv capabilă Spania s'a manifestat cu descoperirea Americii, a Lumii Noi care, cu excepția Statelor Unite și a Canadei, a rămas latină.

Contribuția romanității la cultura Europei

Cu alte cuvinte vrem să ne referăm la «românitatea» existentă încă în vremea împăraților Cesar și August și care în timpul lui Traian s'a extins, amestecându-se, mai târziu, ca toate populațiile europene, cu elemente deosebite (printre altele cu slavi și slavizați); «românitatea» aceasta s'a păstrat intactă în România de azi, și până în secolul trecut în România la Sud de Dunăre, cum demonstrează hărțile și atlasurile din veacurile 17 și 18, uneori menționată și cu numele turcesc de Rumelia.

Tracii au fost dușmanii Romei și au dat mult de furcă Imperiului, care, în momentele de cumpănă, vărșea sume de bani regelui Decabal pentru a-și asigura liniștea în sectorul acesta. După cucerirea și romanizarea lor până în zilele noastre, acești Traci sau Români, cum preferați să-i numim, au avut în Răsăritul Europei o funcție asemănătoare celeia avute de «Hispania» în Occidentul continentului nostru, o funcție de apărare și de eliberare de năvălitori. Din nefericire că! Natural, teritoriile părăsite de legiunile romane nu puteau lupta împotriva invaziorilor. Mici organizații statale de mărimea unei provincii, a unei văi, un Banat condus de un «ban», adică de un prinț local, erau o nimica toată: Dar nu e mai puțin adevărat că și invazorii ajungeau în triburi nomade, mai mult sau mai puțin organizate.

Cu unificarea într-o formulă mai amplă a celor trei Principate, Transilvania, Moldova și Valahia, prima apărare europeană la hotarele răsăritene ale continentului a fost mai puternică, așa cum, de pildă, a fost aceea realizată de voievozii Mircea cel Bătrân și Ștefan cel Mare — pe care Papa îl definea «Atlet al lui Christos» — sau de către Mihai Viteazul, care e întemeietorul României unite din Nordul Dunării, în 1600.

Si funcția aceasta a sa avea să continue, de oarece invaziei turcești avea să-i urmeze aceea rusească ale cărei vehicule aveau să fie panslavismul și comunismul.

Funcția aceasta istorică a costat românii sacrificarea istoriei lor, a civilizației și a dezvoltării unei vieți orășenești mai favorabilă științei și artelor, dar în același timp a înlesnit dezvoltarea tuturor acestor ex-

scriitor și om de mare prestigiu. Crearea Anului Domnului (Anno Domini) sau «Anno Dionisi», în 526, impus de Papă în 532 tuturor creștinilor, e o contribuție dată nu numai Europei ci lumii întregi care a adoptat Era A.D., și toate istoriile popoarelor pământului sunt calculate cu sistemul A.D. și A.C.N. sau A.C.

Pe de altă parte nu trebuie să uităm oamenii mari dați altor națiuni ca: Matei Corvin, cel mai mare rege al Ungariei, sau ca Primatul Ungariei Nicolaus Olahus, sau ca Petru Movila, Mitropolitul Keivului, creatorul Universității ucraniene și rusești; și tot rușilor li l'a dat pe Dumitru Cantemir, alături de care numai Nicolae Iorga poate fi pus.

În tehnica modernă a aviației, în afară de inventorii constructori Vlaicu și Vuia, românii au dat, cu o anticipație de 50 de ani, invenția turbo-reactorului creat în 1911 de inginerul Enric Coanda, care a construit și și-a expus aeroplanul cu turbină la Expoziția de la Paris, unde se păstrează și azi.

Astăzi tenacitatea și posibilitățile Românității din Nordul Dunării sunt puse din nou la încercare, sub teribila disciplină a unui guvern oligarhic care se proclamă socialist și comunist, cu privirile îndreptate, astăzi încă, spre Occident.

Dar am încredere că acest popor de țărani sănătoși și buni, astăzi în plin proces de industrializare, va putea accepta într-o zi în mod liber disciplina spirituală a Occidentului, religioasă și catolică, și va fi din nou o mare națiune latină, prima baricadă a Europei la frontiera ruso-asiatică.

Românitatea

Ce a dat România Europei?

Prin «românitatea» din Orientul european trebuie să înțelegem populația locală romanizată prin adoptarea limbii, a obiceiurilor, a dreptului, a noii religii, etc., cu alte cuvinte un amestec al Tracilor cu elemente «romane» ale Imperiului: italice, hispanice, gali, etc.

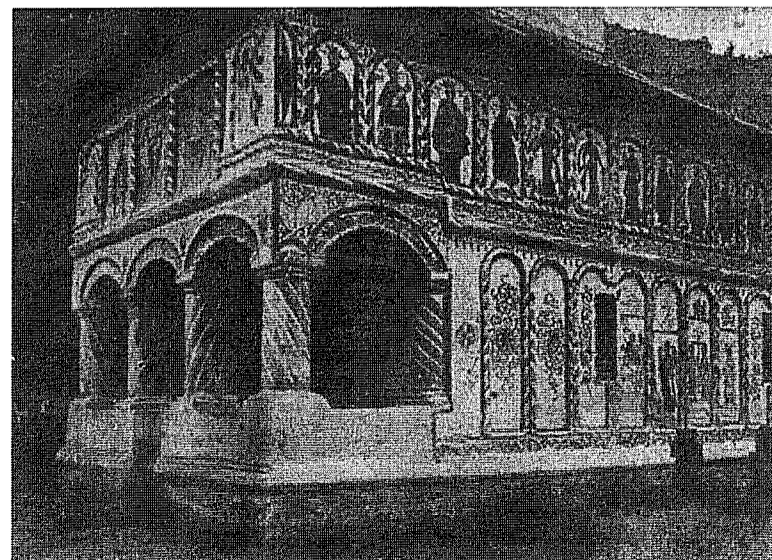
Herodot spunea că «după Persani, națiunea cea mai extinsă și mai numeroasă erau Tracii». În realitate ocupau întreaga Balcanie (cu excepția Peloponezului și a țărmurilor maritime grecești). Nordul Dunării, și se estindeau până la Marea Baltică, unde se găsea un oraș numit Getidava, de la una din denumirile cu care erau cunoscuți Tracii (după regiunile locuite: Geți Daci, Iliri).

presii ale civilizației în Occident. Între europenii din Occident și cei din Orient socoteala e încă deschisă. A sosit momentul ca, unindu-se cu toții, europenii să apere singura frontieră care are o importanță vitală, aceea din Răsărit, din Finlanda până la Marea Neagră.

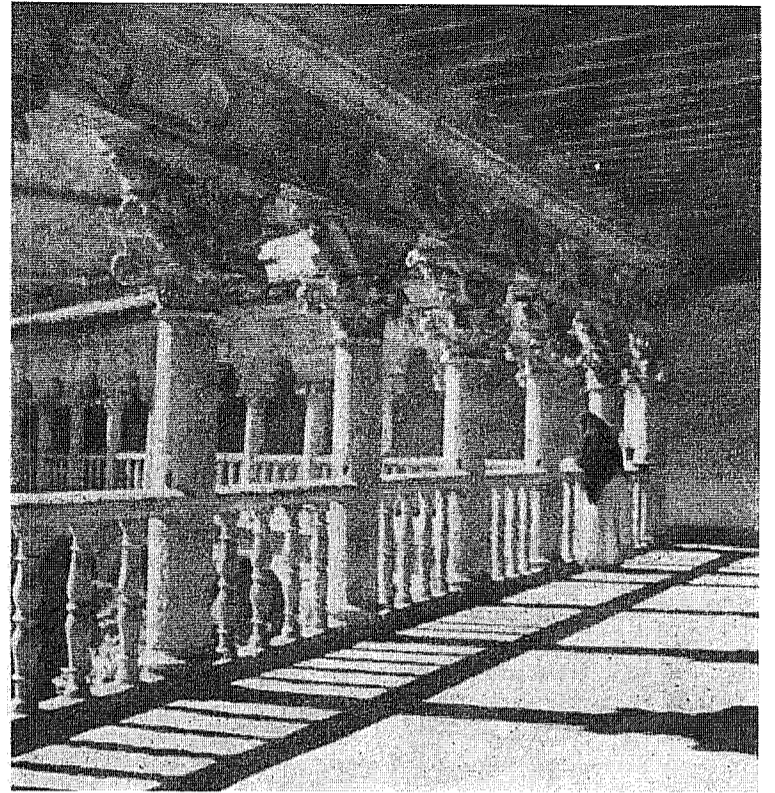
Românii, atât cei la Nord cât și cei la Sud de Dunăre n'au avut o istorie politică bogată în regi și în cuceriri, ca Spania, Portugalia, Franța, Anglia. Cu toate acestea, au dat Europei și lumii oameni străluciți.

Au dat împărați ca Galeriu din Romula în apropiere de Craiova în Dacia (despre care voi publica un studiu); sau ca Maximin Daia, dac; a dat un alt Maximin, ilir, l'a dat pe Regalian și l'a dat pe Niceta Remesianul, un episcop faimos; iar împărații din dinastia tracă Justin, Justinian și Justin II, au transmis, prin marele Justinian și prin nemurtoarea sa operă juridică, cea mai mare strălucire Imperiului Roman din Răsărit.

La dat apoi pe Dionisie cel Mic (Exiguus) din Constanța, mare prieten al lui Casiodor, primul ministru al regelui Teodorice al Italiei,

Biserica din Căineni (Vâlcea)

Salamanca: Curtea interioară a mănăstirii «De las dueñas»

Pentru o politica de liberalizare

Agenția vieneză «Kathpress» informează că la Praga s'ar fi întrunit de curând o conferință de experți din patru țări comuniste pentru a discuta posibilitățile concordării unei linii politice comune față de Biserica romano-catolică.

La întrunire, pare-se prezidat de șeful birourilor cehoslovace pentru afaceri eclesiastice, Karel Kruza, ar

fi participat și reprezentanții ai Poloniei, României și Ungariei.

Agenția austriacă informează deasemeni că în timpul conferinței ar fi fost examinate punctele de vedere ale partidelor comuniste italiene și franceze care susțin oportunitatea unei politici de «liberalizare» față de Biserica, în scopul de a spori popularitatea comunismului în Țările occidentale.

Papa indica criteriile pentru aplicarea reformei liturgice

Sfântul Părinte Paul VI a primit în audiență specială pe membrii Consiliului pentru aplicarea normelor Constituției «De Sacra Liturgia» promulgată de Conciliul Ecumenic Vatican II. În cursul audienței, la care, în afară de cardinalii și episcopii membri ai Consiliului, au participat și observatori ai comunităților a-catolice, Papa a pronunțat un important discurs, indicând criteriile generale care trebuie să călăuzească noul organism post-conciliar în faza de experimentare a inovațiilor aduse de reforma liturgică.

Principiul care trebuie să inspire punerea în practică a acestor inovații nu poate fi nici «o preconcepție voință de schimbări neîndreptățite», și nici o «grabă iconoclastă de a reforma totul» — a atras atenția Papa. «Sarcina voastră — a spus Sfântul Părinte, adresându-se membrilor Consiliului, pe care i-a definit «revizori ai Sfintei Liturghii» — e aceea de a examina cu cea mai religioasă atenție ceremoniile în uz în Biserica». Respectul față de tradiție, «de la care ne-a rămas o venerată și prețioasă moștenire»; înțelegerea istorică a formării riturilor și a semnificației lor autentice, sunt criteriile cele mai sigure pentru o revizuire prudentă și inteligentă a vechiului patrimoniu liturgic.

«Căutați mai curând ceea ce e bun decât ceea ce e nou — a îndemnat Papa. «Si în ceea ce e nou căutați mai curând comorile care exprimă momentele cele mai inspirate ale pietății creștine decât invențiile noastre moderne. Aceasta, însă, nu înseamnă a împiedeca Biserica să înalte un «cânt nou», dacă Duhul Sfânt i-ar fi inspirat cu adevărat acest cânt.

«Studierea expresiei liturgice, atât cât privește cuvântul cât și muzica și cântul, gestul și acțiunea ritului sacru, e a doua delicată și importantă însărcinare pentru care ați fost aleși. Câtă atenție va trebui să dați isvorului biblic al fiecărui act liturgic; câtă prudență va fi necesară pentru a păstra semnificația doctrinară a rugăciunii liturgice, proporționând limbajul cultului la conținutul său dogmatic!

După ce și-a exprimat încrederea în capacitatea acestui organism de a asigura formelor liturgice propuse de Conciliu «misterioasă pecete a frumuseții, a universalității și a eternei tinereți», Papa a amintit

membrilor Consiliului că noua formulare a ritului liturgic va trebui să fie «accesibilă, în expresia și în executarea sa, tuturor credincioșilor.

«Si acest efort de adaptare a formelor de limbaj ale ritului sacru la exigențele păstorești, la scopurile catehizatoare ale cultului, la formația spirituală și morală a credincioșilor, la capacitatea lor de înțelegere, necesită din partea voastră, fâuritori ai noii Liturghii și descoperitori ai comorilor ei ascunse, adâncime și limpezime a gândirii, concizie și esențialitate. Noi am vrea ca în noua armonie ecoul veacurilor trecute să se întălească cu vocea timpurilor noi».

O altă sarcină a acestui Consiliu indicată de Papă e aceea de a veghea «îndreptând devierile» ce s'ar putea produce în faza de experimentare a reformei, «înfrânând inițiativa arbitrară și neautorizată» care ar putea da naștere la «desordine și la erori doctrinare», împiedecând abuzurile, stimulându-i pe cei care ar încerca să întărească sau să împiedece realizarea actualei reforme, înlesnind și laudând bunele inițiative.

Varietatea limbilor și noutatea ritului introdus în liturghie de mișcarea actuală de înnoire nu trebuie să îngăduie nimic care să nu fie recunoscut de autoritatea responsabilă a episcopilor, nimic care ar putea să exprime în sens profan sacralitatea rugăciunii; într'un cuvânt nici un fel de inovație care în loc de a înlesni și a stimula rugăciunea comunității, ar putea să o stânjenească și să o împiedece.

«Perfecționarea raporturilor dintre muzica religioasă și desfășurarea ritului sacru» este o altă sarcină indicată de Papă membrilor Consiliului pentru reforma liturgică. Referitor la «Misal» (cartea care conține liturghiile anului) Papa a făcut cunoscută dorința sa de a consulta episcopatul înainte de a convalida, cu aprobarea pontificală, propunerile Consiliului, și a încheiat invitând pe membrii organismului însărcinat cu «revizuirea Liturghiei» să-și înceapă activitatea «cu încredere și cu conștiința că aduc un mare serviciu lumii contemporane chemându-o «cu umila și încântătoare frumusețe a Liturghiei exprimate în forma ei autentică», la «redescoperirea unei împărății pierdute: aceea a spiritului, a prezenței misterului dumnezeesc».